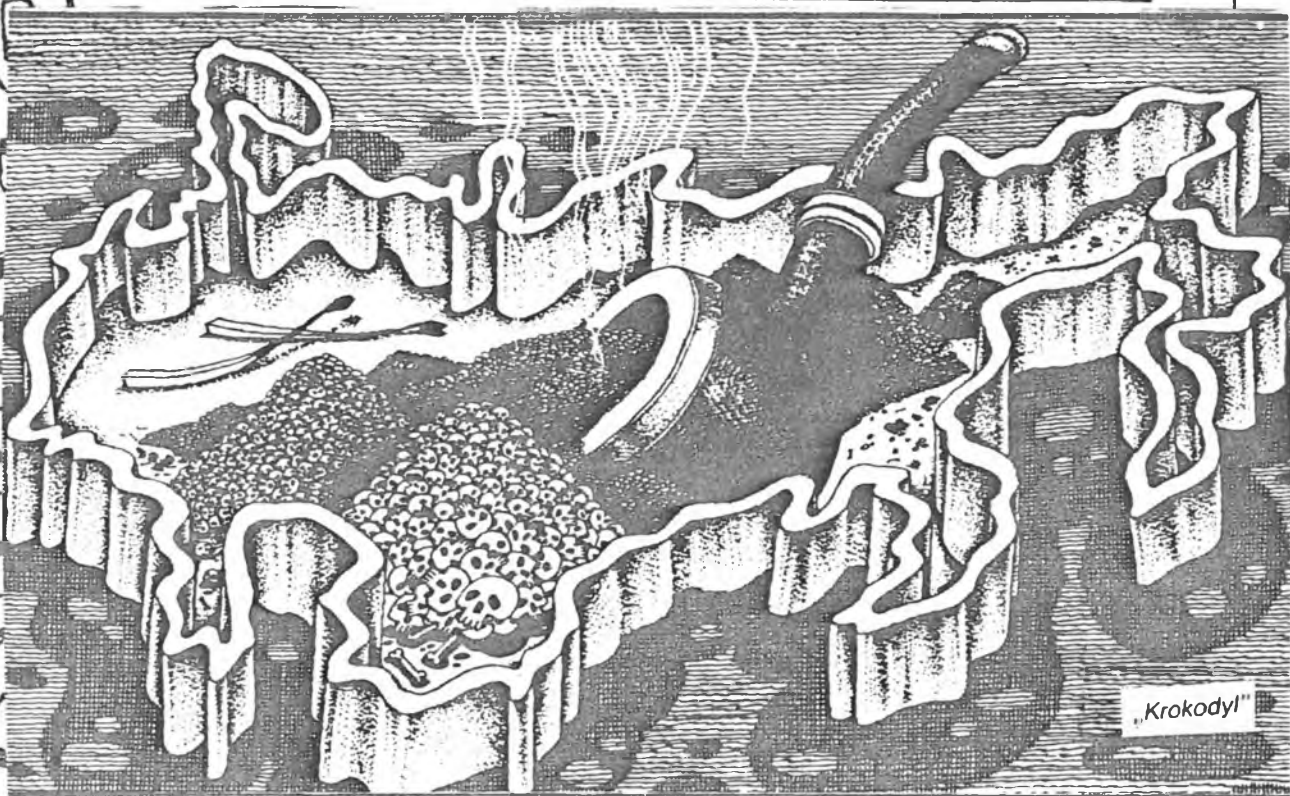

ERASMUS

„Krokodyl“

Velký humbuk na stránkách tisku doprovází vznik platformy "Za socialismus" v jejímž čele stojí soudruzi Štěpán a Obzina. Myslím, že je jim poskytována nezasloužená reklama. Útoky proti nim jdou až ze hranice zásady ke které se tito novináři povětšinou hlásí. Erasmus Rotterdamský: Nesouhlasím s tebou, ale do krve se budu bít o to, aby jsi své názory mohl veřejně vyslovit". Není mi totiž jedno, na kterém úřadě, v které straně, se tito lidé zvláštního ražení nacházejí. Pokud budou v této platformě jsem si jistý, že je podle svého dobrého zvyku nenavrhnou na své knadidátky ODS, ODA a dělá to potom přehlednou předvolební situaci. Jek mi sdělil jeden z bývalých důležitých tajemníků OV KSČ /se kterým jsem se jako kluk něco nehrál známé pik,pik/ necítí se v atmosféře těchto dní v psychickém stressu příliš dobře. Ze 12 tajemníků jeho rangu v kraji, dva spáchali prokazatelně sebevraždy a jeden úmyslně přestal užívat insulin, čímž si způsobil koma, s následnou smrtí. V platformě by se jim beze-sporu nic takového nepříhodilo obklopení péčí svých platfurníků a jejich rodiny by dnes nemusely přemýšlet o budoucích rehabilitačních náhradách. V.H.

Uvnitř čísla:

1. Josef V o l a ř í k: Ples /nivění/ v opeře.
2. Jára M e c ú: D o k o n á n o j e s t. /Svědění/
3. Dopis představitelů LDS - Emanuela Mandlera vedoucím činitelům ODA - J.Kalvodovi, K.Ledvinkovi a del.

Předpokl.cena: 1,- Kč MIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o	1 9 7 3 - 1 9 7 5
o b n o v e n o	1 9 8 7 r o č n í k 10 č í s l 7

Vydává: Vladimír Hajný	Red. Josef Volařík
ČSA 34, 787 01 Šumperk	reda: M.Zemanová, J.A.Varga

Uzávěrka: 14.2.1993

Ani jsme se nenadáli a už podruhé jsme se mohli rozplývat nad Plesem v opeře, slezinou, meetingem či sobranijem lidí označovaných VIP /Very important Paďour/. Protagonistou byl Alain Delon a v jeho závěsu delší řada figure coby kompars. Tak to má i být. Byla-li na tomto pražském ples/nivění/ madame Maus /Svobodné slovo ji transkribovalo formou mužského substantiva, ač ke každému ženskému příjmení se sluší feministický ocásek - ová/, nemohl na plese chybět ani Micky Mouse. Mickies Mousů tam bylo celé klubko, kocourci mladí i kocouři opelícharí a všichni dohromady s cílem a účelem nasbírat co nejvíce čárek veřejně prospěšného milosrdenství.

Nechápu, proč na ples/nivění/ nebyl jediný novinář-reportér, protože ti, co potom přenesli popis své práce na stránky novin, byli podle všech třídně prověřených regulí zasunuti do přihrádek číšníků, sluhů a servírek. Ty nejpronikavější, ostříží pohledy journalistů objevily Ameriku: Delon má už poněkud povadlé pytlíky pod očima.

A přesto byl Delon ojedinelou journalistickou kostí, na níž by si mohli vybrousit zuby své novinářské živnosti. Tak se ho mohli zeptat - u nás se o tom dohromady nic neví - zda causa Markovič byla už zapomenuta poté, co byla právně uzavřena. Totiž Markovič, Delonův osobní strážce, jirak milenec jeho první manželky, s níž se Delon později rozvedl, byl zavražděn. Kým? Delon byl, pravda, zatčen, poté propuštěn. Takže: byl už Markovičův vrah vypátrán? Alain coby filmový herec zneškodnil - i když jen na plátně - nespočet padouchů všech mastí a kalibrů, by měl vraha i v reálném životě přece jen usvědčit. Filmové plátno a TV obrazovka není přece jen školou pro děti školního věku, ale i pro dospělé.

A dále. Alain Delon jako mladý muž sloužil v cizinecké legii, která operovala v někdejších francouzských koloniích. Po skončení tažení se však Delon nějakou dobu skrýval, neboť mnozí jeho bratři ve zbrani cosi vypovídali a jejich slova byla tehdy hojně publikována. Jak to vše dopadlo? Naši journalisté /žurnalisté, počestně/ by mohli svým lačným čtenářům ledacos předhodit, náklad periodik by se udržel nebo dokonce stoupl, čímž by se také zvýšila životní úroveň jejich rodin.

Delon byl pak angažován do filmu. Jeden tehdy významný režisér vyslovil názor a ostatní mu dali podle svých poznatků za pravdu, že lidé s tak jemnými rysy mohou být ideálními interprety postav z prostředí zločinu a s vrcholnou přesvědčivostí představovat hrdinu i se zlatou hvězdou na čele.

J.V.

o o o

N á v r h na nejúčinnější reklamu práškového Vizír:

Nemusíte namáčet, nemusíte předpírat, nemusíte prát
a nemusíte prášek ani kupovat.

o o o

Z Visegradské trojky - "Vyžebrácká čtyřka" /Všichni čtyři totiž svorně
žebrají u b ů tých./

PŘÍLOHA Zpravodaje LDS č. 8/1992

Již 22. ledna t.r., tedy dva měsíce před uzavření tzv. integrační smlouvy mezi ODA a skupinou Dr. Hradské, upozornili představitelé České zemské organizace LDS tehdejšího předsedu ODA Ing. Pavla Bratinku na nelegálnost připravované integrace, pokud by k ní snad mělo dojít proti vůli většiny členské základny naší strany. 20. března zaslali obdobné upozornění poslanci LDS všem poslancům ODA ve FS a ČNR. Odpovědi se ani v jednom případě nedočkali. Když pak k avizované integraci skutečně došlo, obrátili se představitelé LDS na předsedu ODA Dr. J. Kalvodu a na poslance ODA v zákonodárných sborech se žádostí o zrušení tzv. integrační smlouvy a o neprodlené vrácení majetku LDS jejím statutárním orgánům. Tentokrát byl jedinou odpovědí cynický dopis poslance O. Kužílka podivující se nad „nelibostí“, s jakou vedení LDS nese počínání jeho strany.

Když byla na zářijové konferenci zrušena sekce ODA-liberálové a majetek ukořistěný LDS se stal i formálně součástí majetku ODA, byla LDS nucena rozšířit žalobu proti Dr. Hradské i na Občanskou demokratickou alianci. Zároveň však zástupci naší strany nevyloučili s představiteli ODA jednání, kterému by ovšem muselo předcházet ze strany zrušení tzv. integrační smlouvy a návrh na odškodnění LDS. Zatím na tuto naši nabídku reagoval slušným tónem předseda politického grémia ODA poslanec K. Ledvinka (viz tato příloha).

Nezbývá než si položit otázku, jak dlouho ještě potrvá, než vedoucí představitelé ODA ke slušnému tónu přidají i seriózní jednání vůči LDS.

Stále nechápu proč je ODA nakloněna aby došlo k restituci majetku právníckým osobám, když sama si chce přivlastnit cizí majetek způsobem jen o málo legitimněji než to dělali komunisté.

S potěšením zjišťuji, že parlamentní strana chce žádosti o restituce protáhnout nejen za hranici r.1948, ale i nad rok 1989. V.H.

Panu

JUDr. Janu Kalvodovi
předsedovi ODA

Panu

Ing. Karlu Ledvinkovi
předsedovi grémia ODA

Panu

Ing. Liborovi Kudláčkovi
předsedovi sněmu ODA

V Praze dne 22. 10. 1992

Vážený pánové,

uplynulo již více než půl roku od doby, kdy Vaše strana uzavřela s Dr. V. Hradskou a dalšími bývalými členy LDS tzv. integrační smlouvu. Tato smlouva, uzavřená proti vůli většiny členstva a řádně zvolených orgánů naší strany, byla nejen základem pro pokus o násilnou likvidaci LDS, ale také o převod jejího majetku do vlastnictví křídla Vaší strany složené z bývalých členů LDS a nazvané ODA-liberálové. S blahovlnným souhlasem správního odboru ministerstva vnitra byl do ústředního sekretariátu LDS dosazen tzv. likvidátor, jemuž byl svěřen úkol LDS zničit.

Od té doby jsme mnohokrát oslovili představitele Vaší strany i Vaše poslance a pokoušeli jsme se, a to i v zájmu Vaší strany, přimět je k jednání. Jediný poslanec Oldřich Kužílek nám posléze (6. května t.r.) písemně odpověděl. Přislíbil „přispět k tomu, aby v přetíženém programu pa-

na předsedy Kalvody byl nalezen prostor pro takovéto setkání“. Dosud však, zdá se, k tomu příliš nepříspěl.

Mezitím se situace po právní stránce změnila. Vaše strana zrušila na své zářijové konferenci křídlo ODA-liberálové, takže veškerý majetek, který se tzv. likvidátorovi podaří naší straně odebrat, má podle čl. 4 integrační smlouvy připadnout přímo Občanské demokratické alianci (viz příloha). Zároveň se tzv. likvidátor rozhodl k právním krokům, které by ve prospěch ODA měly postihnout naše regionální organizace.

Vážení pánové! Máme malou radost z toho, že agrezivita Vaší strany proti LDS po půl roce nejen nezeslábla, ale - jak je zřejmé - ještě stoupá. Za tohoto stavu věci nám nezbylo, než rozšířit žalobu proti V. Hradské a dalším bývalým funkcionářům naší strany i na Občanskou demokratickou alianci. Její role v pokusu o zničení jiné politické strany a zmocnění se jejího majetku je bohužel více než jasná.

Za dané situace si těžko dovedeme představit eventuelní jednání představitelů naší strany s představiteli ODA, o kterém před pěti měsíci psal p. poslanec Kužílek, jinak, než že by mu ze strany ODA muselo předcházet zrušení tzv. integrační smlouvy a návrh na odškodnění LDS. V takovém případě je jednání stále ještě možné.

Za Liberálně demokratickou stranu
Emanuel Mandler
předseda

Interpretace čl. 4 tzv. integrační smlouvy mezi ODA a Dr. Hradskou

Původní znění čl. 4 odst. 1:

„ODA prohlašuje, že v průběhu likvidace učiní vše, aby majetek stávající LDS, který bude tvořit likvidační zůstatek, přešel do vlastnictví ODA a umožní, aby takto získaný majetek nadále užívalo křídlo ODA-Liberálové.“

Vzhledem k tomu, že křídlo ODA-Liberálové bylo na

zářijové konferenci ODA zrušeno a stává se totožným s celou stranou ODA, je třeba uvedený odstavec nyní interpretovat takto:

„ODA prohlašuje, že v průběhu likvidace LDS učiní vše, aby majetek stávající LDS, který bude tvořit likvidační zůstatek, přešel do vlastnictví ODA a umožní, aby takto získaný majetek nadále užívala ODA.“

Cestovní kancelář MELMINA TOUR

Pan
Emanuel Mandler
U vodárny 4
130 00 Praha 3

V Praze 12. 11. 1992

Vážený pane Mandlere,
odpovídám tímto na Váš dopis ze dne 22. 10. 1992. Předem bych Vás rád obeznámil s kompetencemi k vyjednávání ODA s ostatními politickými subjekty. Rozhodující slovo v této věci podle stanov má Ústřední sněm ODA, který je nejvyšším orgánem ODA mezi konferencemi. Politické gremium své kompetence uplatňuje při tvorbě politiky, zvláště v zákonodárných sborech. Politické gre-

mium bylo Ústředním sněmem informováno, že byla vytvořena skupina v čele s předsedou ÚS, která by bez předběžných podmínek navázala s Vámi kontakt a pokusila se nedorozumění odstranit.

Ubezpečuji Vás, že Občanská demokratická aliance jedná v rámci platných zákonů a tedy rozšíření žaloby na ODA je jistě neopodstatnělé.

Přeji si, aby sporné body byly vysvětleny a naše vztahy byly nadále přátelské.

S pozdravem

Karel Ledvinka
předseda pol. gremia ODA

Vážený pan
Karel Ledvinka
místopředseda ČNR a
předseda polit. gremia ODA
118 26 Praha 1

V Praze dne 23. 11. 1992

Vážený pane,

obdržel jsem Váš dopis z 12. t. m. Oceňuji jeho seriózní tón; tím spíše mne mrzí, že jeho obsah nemohu jakožto odpověď na můj dopis z 22. 10. 1992 vzít na vědomí.

Můj dopis z 22. 10. 1992 byl dopisem služebním (od předsedy LDS předsedovi politického gremia ODA); Vy odpovídáte jakoby služebně (jako předseda politického gremia), adresujete však svůj dopis mně jako soukromé osobě.

To je těžké považovat na náhodu. Vaše nedopatření - že jste neadresoval svou odpověď představiteli LDS, nýbrž soukromé osobě - je bohužel zcela v souladu s du-

chem i literou tzv. integrační smlouvy mezi ODA a Dr. Viktorií Hradskou, jíž Vaše strana 29. 3. t.r. „u vědomí společné odpovědnosti za zdárný vývoj společnosti k plnohodnotné parlamentní demokracii“ násilně obsadila naše sekretariáty, uchwátila náš majetek a pokusila se LDS zcela zlikvidovat.

Věřte mi, pane Ledvinko, velmi dobře se v normálních situacích obejdu bez předsednického titulu. Ale tato situace, v níž jste Vy i další představitelé ODA ochotni vyjadřovat vůči nám přátelské city, ale nikoli odškodnit nás za škody, které jste způsobili, a uznat legitimitu našich orgánů, normální není. Jako představitelé dvou různých politických stran spolu můžeme komunikovat teprve tehdy, až na onu samozřejmost, že LDS je politická strana, přistoupíte.

S pozdravem

Emanuel Mandler
Nad lesním divadlem 1213
Praha 4

TUUTOVKA

"Svědomy" č.1/93

Dokonáno jest

JÁRA MECŮ

Ptal se mně kdysi jeden Američan jenž na rozdíl od miliónů Čechoslováků neupěl apolitičností, zda jsme národem nebo jen mnohamiliónovou skupinou obyvatel, které spojuje jen jazyk. Byl moc zvědavý a měl mnoho nepřijemných otázek. Ptal se proč u nás, až na pár výjimek kolaboruje a slouží bezpráví celá intelektuální elita. Zajímalo ho zda u nás vůbec žijeme pro nějaké ideály, proč si necháváme vše líbit a proč, chceme-li jako národ svobodu, proč o ní jako národ i jako jedinci neusilujeme. Přiznám se, že z takových a podobných debat mi bývalo po celých dvacet let v exilu nevolno. Čechoslováci rok co rok ve vši poslušnosti pilně **buďovali socialismus**, rok co rok ve statusicových průvodech vyznávali lásku Sovětskému svazu, který je kolonizoval a rozchechtanému pražskému politbyru, které je degradovalo na nevolníky! Až na pár výjimek věčně utraných opozitníků všichni tvrdili, že jsou v pohodě.

Abý bylo jasno. Těch výjimek, které nehopsaly a neohýbaly hřbet bylo v Československu mezi rokem 1948-1968 na 300 tisíc. Mezi léty 1968-1989 zanedbatelná přehrslé. Pro ideály se už nežilo. Žilo se jen, aby se přežilo. Koncentrační tábory jako Rovnost, Svornost, Svatopluk, Ležnice, Barbora, Vojna, Byuz atd. byly srovnány se zemí a generace poli-

tických vězňů padesátých let s podlomným zdravím začala pomalu odcházet na věčnost. Více než špinavou skvmou zůstává, že jejich život po propuštění z lágrů a žalářů byl i nadále kamenován nejen režimem, ale i otroky, kteří mu sloužili. **Tam někde v těch letech začal umírat i Československý stát!!** Vymíráním, hanobením i kamenováním Českoslováků-patriotů začala odumírat i Československá republika! "Proč tam u vás pořád fikají, že se nedá nic dělat?" vyzvídal onen Američan a bylo těžké, nechtěl-li člověk lhat obhajovat zbabělce oslavující ne-svobodu jako nejvyšší společenskou vymoženost. Rokem 1968 nás Kreml "osvobodil" podruhé a vězňice opět praskaly ve svých švech. Jenže tentokrát (až na tu přehrslí tzv. dizidentů) přicházeli za mříže jen "socialistů tvorové": rozkrádači, defraudanti, zlodějkové z účetních kanceláří i od pultů, obyčejní lupiči, kapsáři, sexuální uchyláci, zabijáci a děti podsvětí. Nebyla nouze ani o vrahy a sadisty. Komunistický systém žil přesác, ale o co děle žil o to "dokonaleji" kurvil duši člověka a **deklamoval Českoslováka!**

Ideologové komunismu se svými přísluhovači pilně opracovávali mozek každého svého poddaného. Oni byli vlastenci. Vlastencům dali pečef zrádců. Oni vlasuzradci a velezrádci si nasadili soudcovské italy a ve službách cizí sovětské

mocnosti soudili a nemilosrdně urestali každého kdo chtěl zůstat československým vlastencem, obráncem občanských a lidských práv, obráncem svobody a nezávislosti Československé republiky! Zhubná ideologie inarxismu jako rakovina prolezla tělem obou našich národů a méně či více zachvátila každého z nás. Jen málo jedinců zůstalo imunních vůči této duševní chorobě. Po "vítězném únoru" s postupem let stále více a více ovládaný strach se stává životou loutkou v rukou svých pánů a každý ideál je mu cizí **včetně ideálů svobody a demokracie!** Zůstává tragickým faktem, že právě s přibýváním živých loutek ubývalo vlastenecky smýšlejících Čechoslováků! Národní sebevědomí, národní hrdost a odvahu s nimiž jsme dokázali čelit nacismu, vystřídala poníženost, beznaděje a duch lokajství! **Běda národu jehož ovládne Strach! Běda národu, který zapomíná svých věrných synů!** Národ jako celek své věrné syny nezapomínal. On je **okázale a před celým světem zatracoval, ničil a pomáhal věšet!** Milióny souhlasných podpisů strachem ovládaných Čechoslováků nam zůstalo z těch dob. **Co podpis to souhlas s popravováním věrných synů a dcer Československé republiky!** V těch strašných letech bezpráví, násilí a lži začal odumírat Československý stát. Zlomením naší vůle byl zločin

duch odporu a nastoupena cesta k nezadržitelnému rozkladu toho čemu se říká **Duch národa!** Ubývalo mužů a přibývalo zbabělců. "Pravý muž", píše K. H. Borovský, "musí mít nějaké přesvědčení i musí si troufat je pronášet a zastupovat. Kdo se bojí na pravém místě promluvit, ten ať mlčky snáší bezpráví". Pravdou zůstává, že milióny ustrašených lidí místo mlčení jásalo a tleskalo bezpráví a zločinu! Jako černá nit zůstává v našich novodobých dějinách nejen švejkovina pučleka Švejka, ale především naše zbabělost! 28. ledna 1948 píše v tajné depeši americký chargé d'affaires v Praze (Bruus) ministru zahraničí Marshallovi: "... **Věřím, že 80% českého národa dává přednost západní demokracii před komunismem, ale jejich báčlivost je čini neschopnými své přesvědčení otevřeně vyjádřit.**" A 30. dubna 1948 americký velvyslanec v Praze L. Steinhardt v podrobné analýze mun. zahraničí Marshallovi o tom co se v únoru 1948 odehrálo píše v jejím závěru: "... **Z hlediska amerického se jeví opovržlivým, že s výjimkou několika tisíc studentů ani jeden občan od presidentu počínaje až po nejprostšího občana se nepostavil ani na obranu politických práv. Několik Čechů nakloněných přátelsky velvyslanectví, soukromě prohlásilo, že když vlastní lidé nebyli ochotni za svobodu bojovat - nezaslouží si ji ...**" Jedním ze dnů ve kterých "Českoslovenští" marxisté-leninisté začali našim národům lámat páteř byl 4. červenec 1947. Toho dne v poslanecké sněmovně z příkazu J. Stalina jsme jednomyslně odmítli účast na americké poválečné hospodářské pomoci, na tzv. "Marshallově plánu". Tehdejší poslanci, podělaní strachem a svá kšeslika se změnili v loutky a začali pracovat

na své vlastní záhubě na tragédii vlastní země! Ještě pár týdnů před tím hlasovali pro přijetí oné hospodářské pomoci. Jak ohební a jak směšní! Ta ohebnost šla s námi až do dneška! Z koho si měli brát vzor prostí lidé, když taková obrovská skupina vzdělaných byla vždy ohebná a prodejná? Není žádným tajemstvím, že to nastavené zrcadlo nám nesedí. Naši přebujelou tradicí je hledat nedokonalost a špínu jen u jiných. Jenže to zrcadlo nejde rozbit. Je to zrcadlo našich životů, našich činů. Vidíme v něm jak jsme podlézali barbarům z Východu. Jak jsme, téměř do ochraptění a málem půl století skandovali, že ten sovětský barbarismus, že ta sovětská zaostalost je našim vzorem. **Že s ním chceme žít na věčné časy.** V žádné zemi například se tak zuřivě neproklínal fašismus jako právě v Československu, kde po dvaatřiceti let používali k řízení státu a ovládání lidí rize fašistických a nacistických metod! Vlastníma rukama jsme postavili Železnou oponu a oddělili se od demokratické, civilizované a křesťanské Evropy! Se vším co pán po nás chtěl jsme souhlasili. **Odtleskali jsme každý zločin, každý čin proti svobodě člověka.** Na vše jsme měli odpornou a člověka nedůstojnou formuli: **Nedá se nic dělat.** Takový defetismus ovšem pro malého českého člověka znamenal - nedá-li se nic dělat pro svobodu o to víc se dá dělat proti ní! Takové počínání diktátorů uměli ocenit dobrým platem i vysokou kariérou. A tak "č chléb jsme jedli - toho píseň jsme zpívali." Vyhlásili jsme boj Vatikánu, **zatražili jsme Krista** a každou nemarxistickou věru. Žili jsme ve stáde a jako stádo jsme se chovali. **Po roce 1968 komunističtí pasáci**

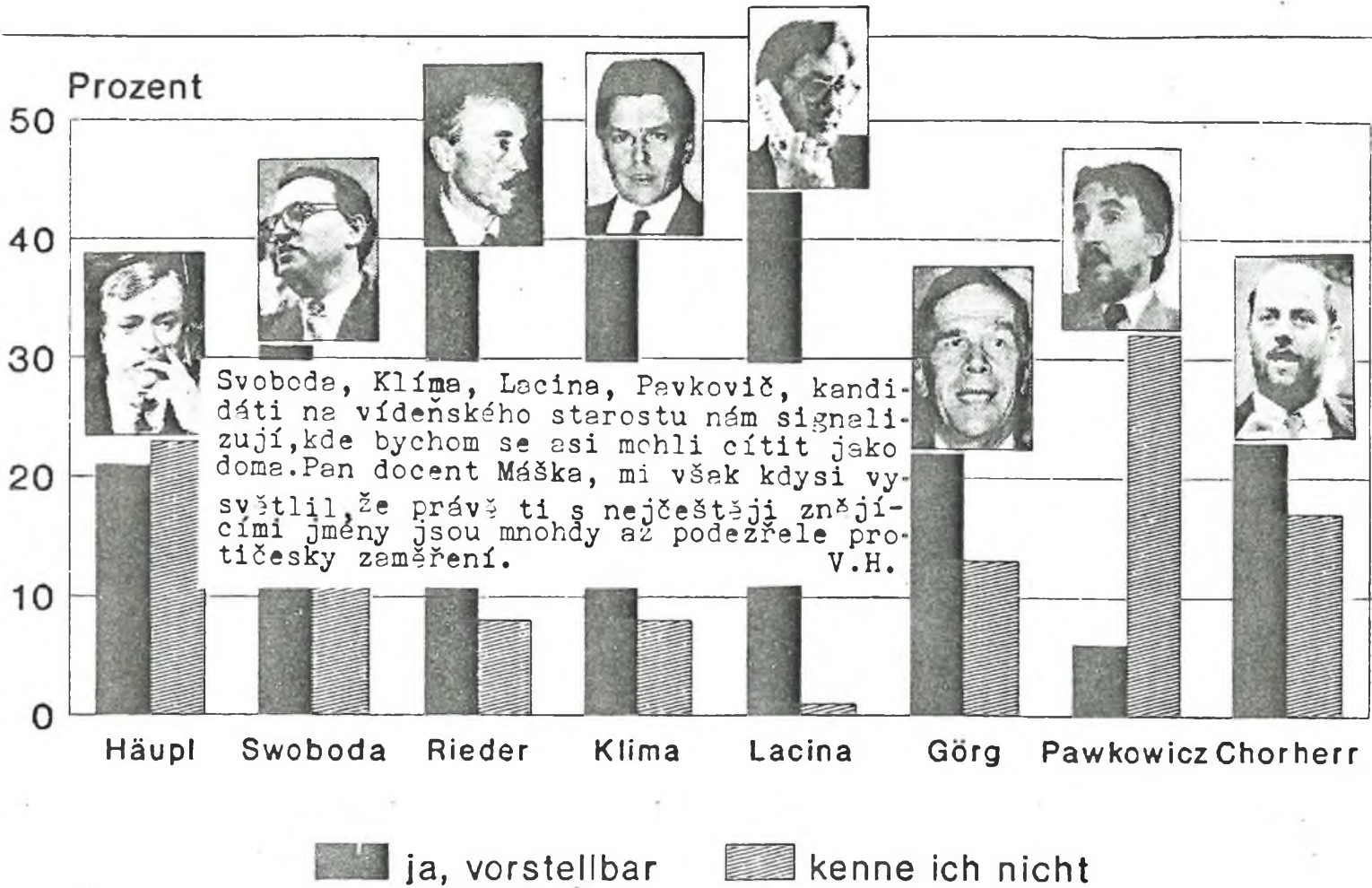

už neměli mnoho práce s neposlušnými. Nejedem člověk zahnaný a sevřený stádem, zbavený víry i naděje, vedl doslova psi život a jako ten pes začal věřit jen tomu co mohl nahmatat a očichat! **Ve stádu jsme se kousali, šlapali po sobě a bili se u koryt.** Naše bučení i psi štěkot na svobodný svět, který jsme chtěli dobýt a deklarovat na naší úroveň, ještě i dnes občas slyšíme v ozvěně porážek. "Měli jsme se líp", štkají bývalí otroci. Co s námi bude? ptají se při cestě do normalu a teskní po biči. Tihle věrejš sluhové a poslušní pučleci režimu se do svého zrcadla sluhů nikdy nepodívají. Zůstanou malí až do hrobu. Budou zušlechťovat věrejšek a říkat - "nedalo se nic dělat, byli jsme krásní, jsme bez viny". To není naše zrcadlo, budou lhát svým potomkům i na smrtelné posteli. **Budou lhát marně.** V tom zrcadle je příliš mnoho neštěstí, utrpení a slz. Je v něm nefalšovaný horor moderního, otrokářského řádu dvacátého století. Řádu, ve kterém mnozí z nás k svému vlastnímu neštěstí se stali pitvornými výtvoři komunistických inženýrů duší! Chceme-li se léčit, pak to zrcadlo potřebujeme především. Každý velký svobodný národ ho má a učí se z jeho pravdy. Nesmíme zapomínat, že falšovaním a dezinformacemi o naší minulosti budeme nadále vychovávat jen další pokolení lhářů, zbabělců a sluhů! **Nenávidět a lhát nelze do nekonečna.** Lež z

Ferdinand Lacina als Wiener Bürgermeister?

„Presse“-Meinungsumfrage sieht den Finanzminister knapp vor Viktor Klima

„Ich kann mir als Bürgermeister vorstellen...“: Lacina mit dem höchsten Bekanntheitsgrad gewinnt.

Graphiken: „Die Presse“/Institut Die

nenávisť to prohrály. Demokracie jí nahrazuje tolerancí. A tak i ti, kteří za tučný plat sloužili nepřátelům demokracie, dělali totalitě "kulisy dobré pohody", dnes slouží demokracii. I bývalí marxisté a tudíž antidemokratičtí politikové v pohodě přesešli do demokratických křesel i funkcí a jako umělci bez uzardění hbitě nacvičili nové role. Jsou opět mocnými a blahosklonně odpovídají ze své výše na potlesk jimi vytrenovaného, věčně ohebného lidu. Máme je rádi a jsme smířeni i s tím, že na věčné časy budeme jejich chovanci.

Sedíme u televizních beden, koukáme na filmy z padesátých let a cítíme se jako pán soudruh Marvan v roli "Anděla na horách". Co všechno museli ti naši umělci vytrpět! Charta 77 se dožadovala občanských práv a svobod. Umělci chtěli divadelní, fil-

mové a komediální role a podepsali Antichartu! Proto nás obveselují dodnes. Jejich charakterovou nepevnost připomínal Metropolitan 31. července 1992. A připomíná jména tehda podepsaných Antichartistů se ptal: "Jaké měli asi pocity pánové Hrušínský, Filipovský, Horníček, Sovák, Hrabal, Bohdalová, Kopecký, Kemr, Švandrlík, Ringo Čech, Lacina, Satinský, Karel Gott a Valdemar Matuska ..." Je to nekonečný seznam ohnutých zad. A nejen na jevišti, ale především v hledišti. Podepisovalo se na závodech, na šachtách i v hutích. Stejně horlivě ve vesnicích jako ve městech. Tak v těch letech sovětského kolonialismu pomalu, ale jistě umíral Československý stát!

A hrstka Čechoslováků doma i v exilu byla postupem let stále více umlčována a zašlapována obrovskou masou česky i slovensky mluvících sluhů!!

Izvestija 13.8.89